

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง " ธุรกิจการเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง ในพื้นที่จังหวัดพะเยา " มีเอกสารสิ่งพิมพ์ วารสารทางวิชาการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่เป็นแนวทางในการวิจัย โดยแยกเป็น

2.1 การพัฒนาการเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง

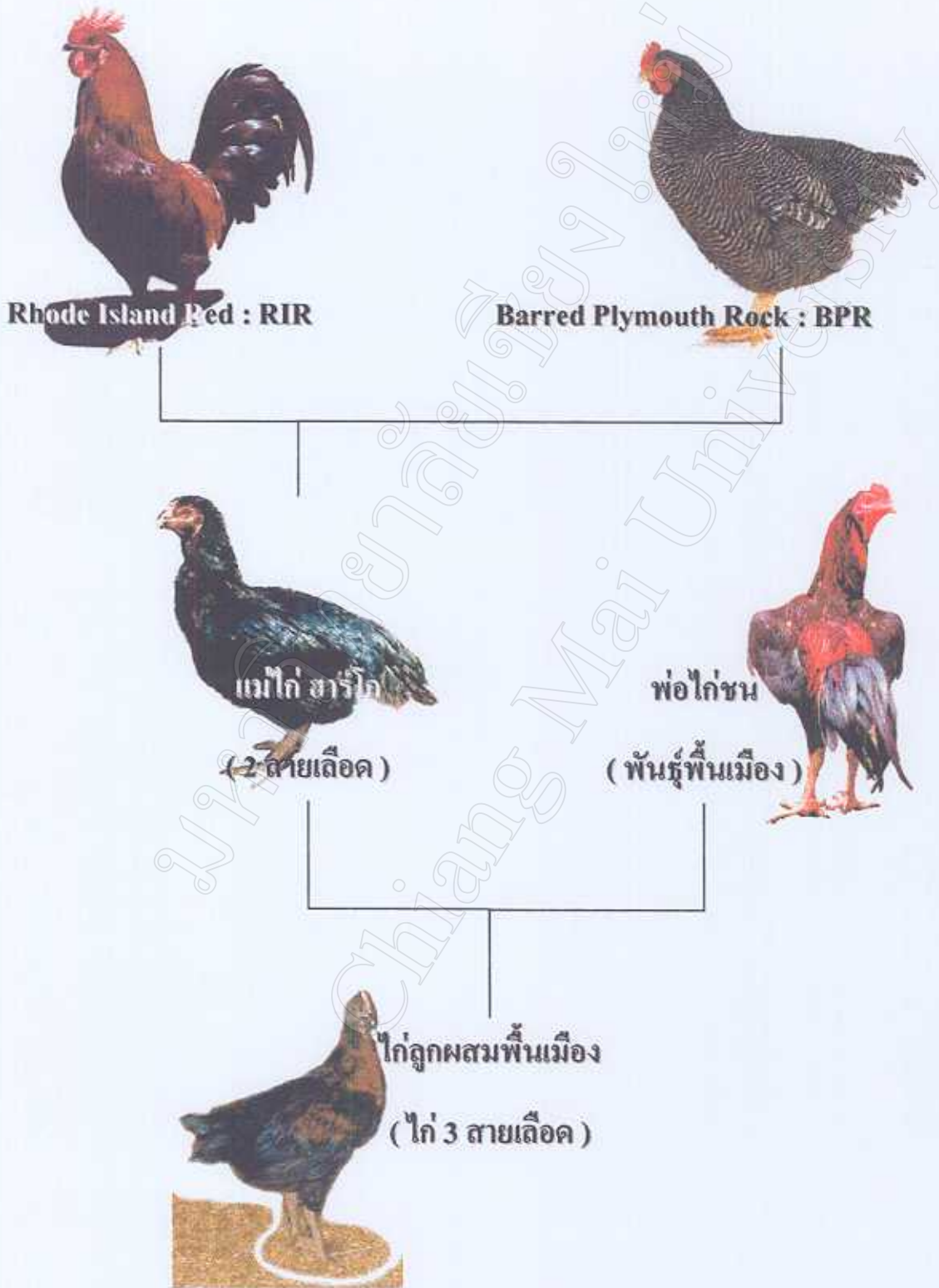
2.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การพัฒนาการเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง

2.1.1 ไก่ลูกผสมพื้นเมือง

การเลี้ยงไก่พื้นเมืองได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางเพราะจากคุณสมบัติของไก่พื้นเมืองที่มีเนื้อแน่นและรสชาติดีกว่าไก่เนื้อ แต่ไก่พื้นเมืองให้ผลตอบแทนช้า โดยจะต้องใช้เวลาเลี้ยงอย่างน้อย 6 เดือนจนถึง 8 เดือน จึงจะได้ไก่ขนาดที่ตลาดต้องการ ในระยะหลังผู้เลี้ยงจึงพยายามพัฒนาสายพันธุ์ที่ขึ้นมาใหม่เพื่อให้มีความโดดเด่นเหมือนไก่พื้นเมือง แต่ใช้ระยะเวลาการเลี้ยงน้อยกว่าซึ่งจะได้ผลตอบแทนเร็วกว่า ดังนั้นจึงมีผู้ทดลองผลิตสายพันธุ์ไก่ลูกผสมพื้นเมืองขึ้นมาโดยการผสมข้ามกับไก่พันธุ์ต่างประเทศเพื่อรวมเอาลักษณะเด่นของแต่ละสายพันธุ์เข้าด้วยกัน เช่น โรดไอร์แลนด์แดง พลิมัทหรือคลาย เชียงไฮ้ หรือไก่ไข่อูกผสม ดังนั้นจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ ไก่ลูกผสม 2 สายเลือดและไก่ลูกผสม 3 สายเลือด ในกรณีของไก่ลูกผสมพื้นเมืองสามสายเลือดนั้นมีส่วนผสมของไก่พันธุ์โรดไอแลนด์แดง 25 % ไก่พันธุ์พลิมัทหรือคลาย 25 % และไก่แท้พันธุ์พื้นเมือง 50 % จึงมีการเรียกกันตรงตัว "ไก่สามสาย" หรือ "ไก่ลูกผสมพื้นเมือง" หรือกล่าวง่าย ๆ ก็คือไก่พันธุ์นี้มีส่วนผสมของไก่ขาว ไก่อุและไก่ชนนั่นเอง (ภาพที่ 1) นอกจากรสชาติของเนื้อที่อร่อยเหมือนไก่พื้นเมืองแล้ว ไก่ลูกผสมพื้นเมืองที่ได้จะมีลักษณะเด่นของพลิมัทหรือคลายในด้านของขนาดหรือปริมาณเนื้อ และได้ลักษณะเด่นของโรดไอแลนด์แดงในด้านอัตราการเจริญเติบโต และการให้ไข่ซึ่งจะได้ลูกคอกพอประมาณดีกว่าไก่พื้นเมือง (เกรียงไกร และคณะ , 2543)

แผนการผสมพันธุ์ไก่ลูกผสมพื้นเมือง

ภาพที่ 1 แผนการผสมพันธุ์ไก่ลูกผสมพื้นเมือง

2.1.2 พฤติกรรมของไก่ลูกผสมพื้นเมือง

ไก่ลูกผสมพื้นเมืองจะชอบอากาศที่เย็น มีนิสัยซุกซน ชอบจิกตีกันโดยเฉพาะไก่ตัวผู้ ดังนั้น การตัดปากจึงมีความสำคัญเมื่อนำไก่มาเลี้ยงรวมกัน วิธีการตัดปากนั้นจะตัดให้สั้นพอที่ไก่ไม่สามารถจิกชนของตัวอื่นได้ โดยจะตัดให้ปากล่งยาวกว่าปากบนประมาณ 0.7 – 1 เซนติเมตร โดยจะตัดในช่วงอายุไม่เกิน 25 วัน การตัดปากจะช่วยให้ไก่ที่เลี้ยงอยู่รวมกันเป็นฝูงมีสุขภาพดี โดยไม่มีบาดแผลอื่นใด เพราะไก่ที่มีบาดแผลจะทำให้เสียราคาในขั้นตอนการจับขาย (เกรียงไกร และคณะ, 2543)

2.1.3 การเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง

โดยธรรมชาติของไก่พันธุ์นี้ต้องการโปรตีนค่อนข้างน้อยไม่เหมือนไก่พันธุ์เนื้ออื่น ๆ ที่นิยมเลี้ยงกัน การให้อาหารไก่ลูกผสมพื้นเมืองจะให้อาหารไก่เนื้อตั้งแต่อายุแรกเกิดไปจนถึง 45 วัน ในอัตราส่วน 90 กิโลกรัมต่อไก่ 100 ตัว หลังจากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นอาหารไก่รุ่น ส่วนในช่วงถัดไปเมื่อไก่อายุได้ 70 วัน จึงให้อาหารไก่โต (ธำรงค์ดี, 2532)

2.1.4 คุณสมบัติสำคัญของไก่ลูกผสมพื้นเมือง

สำหรับลักษณะของไก่ลูกผสมพื้นเมืองนี้ ภายนอกจะมีลักษณะคล้ายไก่พื้นเมือง เนื่องจากสายเลือดส่วนใหญ่มาจากไก่พื้นเมืองโดยตรง สีขนออกดำหรือน้ำตาลดำ ลำตัวและส่วนอื่นคล้ายคลึงกับไก่พื้นเมือง นอกจากนี้ยังสามารถจำแนกลักษณะเด่น ๆ ของไก่ลูกผสมพื้นเมืองได้ดังนี้ (สมควร, 2542)

- อัตราการเจริญเติบโตสูงกว่าไก่พื้นเมือง ใช้เวลาเลี้ยงเพียง 2 – 3 เดือนก็สามารถจับจำหน่ายได้และได้ราคาเป็นที่น่าพอใจ
- มีความแข็งแรง ทนทานต่อสภาพอากาศร้อน และโรคต่าง ๆ ได้ดี
- มีความต้านทานโรคสูง
- มีขนาดตัวโต อัตราการแลกเนื้อ (FCR) ดีกว่าไก่พื้นเมือง
- เนื้อมีรสชาติอร่อย
- ให้ไข่ดกพอประมาณ

2.1.5 ผลผลิตของไก่ลูกผสมพื้นเมือง

ไก่ลูกผสมพื้นเมืองจะมีการพัฒนาการด้านการสืบพันธุ์ อัตราการเจริญเติบโตและอัตราการไข่ดีกว่าไก่พื้นเมืองถ้าเลี้ยงภายใต้การจัดการที่ดี (ตาราง ก) คือ การเลี้ยงแบบซึ่งได้รับวัคซีนป้องกันโรคและพยาธิครบตามกำหนด อาหารและน้ำเพียงพอทั้งปริมาณและคุณภาพ (เกรียงไกรและคณะ , 2543)

2.1.6 โรค

ปัญหาสำคัญของการเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง คือ โรค ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลผลิตของไก่ลูกผสมพื้นเมืองในแง่ของการเจริญเติบโตและประสิทธิภาพในการสืบพันธุ์ ที่สำคัญคือถ้าไม่ได้รับการป้องกันโรคโดยการฉีดวัคซีนจะทำให้เกิดการตาย ดังนั้นการทำวัคซีนจึงเป็นทางแก้ไขปัญหาที่มีความจำเป็นสำหรับไก่ลูกผสมพื้นเมืองเพื่อลดอัตราการสูญเสียดังกล่าว(สมควร, 2542)

ตาราง ก เปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจของไก่พื้นเมืองกับไก่ลูกผสมพื้นเมืองภายใต้การจัดการที่แตกต่างกัน

ลักษณะ	ไก่พื้นเมือง			ไก่ลูกผสมพื้นเมือง	
	การจัดการในระบบเดิม	ในฟาร์มเกษตรกร ¹	ในสถานีทดลอง ²	ในฟาร์มเกษตรกร ¹	ในสถานีทดลอง ²
1. น้ำหนักไข่ (กรัม)	40 - 50	40 - 50	40 - 50	50 - 60	50 - 60
2. น้ำหนักแรกเกิด (กรัม)	30-50	30-35	30-5	40-45	42-47
3. อัตราการเจริญเติบโต (กรัม/วัน)	7-10	7-10	12-15	7-10	12-18
4. อัตราการเปลี่ยนอาหาร/น้ำหนักตัว	-	-	3.5-4.0	-	2.5-3.2
5. อายุไก่เมื่อไข่ฟองแรก (วัน)	180-210	180-210	150-170	160-180	160-180
6. น้ำหนักตัวเมื่อไข่ฟองแรก (กก.)	1.5-1.8	1.5-1.8	1.4-1.6	1.5-1.7	1.3-1.6
7. อัตราการไข่ (ฟอง/ปี)	3-50	50-70	90-120	45-60	120-180
8. อัตราการฟักออก (%)	75-85	75-85	80-85	65-75	80-85
9. จำนวนลูกไก่ (ตัว/ปี)	25-30	44-55	70-90	30-40	100-150
10. อัตราการตาย (%)	50-70	25-30	10-15	30-40	5-15
11. จำนวนไก่น้ำหนักตัว 1 - 1.2 กก./แม่/ปี	7-12	2-7	60-75	20-30	90-130
12. เปอร์เซ็นต์ซาก	-	-	78-85	-	80-85

(เกรียงไกรและคณะ,2543 : 30)

¹ การจัดการดีกว่าการจัดการระบบเดิม เช่น การให้วัคซีนป้องกันโรคและหรือแยกลูกไก่จากแม่ เมื่อลูกไก่อายุ 1 เดือน เสริมอาหารคุณภาพดีในช่วงอายุต่ำกว่า 1 เดือน ให้แม่ไก่ฟักไข่

² เลี้ยงดูภายใต้การจัดการที่ดี ระยะ 0 - 20 สัปดาห์ จะเลี้ยงช่วง ระยะไข่จะเลี้ยงในกรงดับใช้ตู้ฟักไข่

2.1.7 การตลาดไก่ลูกผสมพื้นเมือง

ในปัจจุบันคาดว่าจะมีไก่ลูกผสมพื้นเมืองออกสู่ตลาดประมาณสัปดาห์ละ 80,000 – 100,000 ตัว โดยส่วนใหญ่จะเป็นตลาดในกรุงเทพฯ และจังหวัดรอบกรุงเทพฯ ซึ่งในธุรกิจการเลี้ยงไก่นิยมเรียกว่าตลาดบน คือ กลุ่มลูกค้าที่มีกำลังซื้อสูงกว่าผู้บริโภคทั่วไป อย่างไรก็ตามความต้องการของตลาดไก่ลูกผสมพื้นเมืองในต่างจังหวัดทั้งภาคเหนือ และในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีน้อย และเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งสำหรับผู้เลี้ยงไก่ลูกผสมรายย่อย (อภิชัย, 2541)

ตาราง ข โปรแกรมการทำวัคซีนไก่ลูกผสมพื้นเมือง

อายุ (วัน)	ชนิดของยา
1	ให้ยาปฏิชีวนะวิตามินและอิเล็กโทรไลต์เพื่อลดอาการเครียด
3	ให้วัคซีนนิวคาสเซิลและหลอดลมด้วยวิธีหยอดตา
10	ให้วัคซีนกัมโบโรด้วยวิธีหยอดปาก
17	ผู้เลี้ยงที่ต้องการความมั่นใจอาจให้วัคซีนกัมโบโรอีกครั้ง
24	ให้วัคซีนฝีดาษด้วยวิธีปักปีก
45	ผสมยากันบิดในน้ำหรืออาหารเนื่องจากเป็นช่วงเปลี่ยนอาหาร
60	ให้วัคซีนนิวคาสเซิลและหลอดลม
หลังจากนั้นให้ยาปฏิชีวนะเป็นระยะ ๆ	

(เกรียงไกรและคณะ, 2543 : 9)

2.1.8 การตลาดไก่ลูกผสมพื้นเมืองในอนาคต

ไก่ลูกผสมพื้นเมือง ปัจจุบันเกษตรกรสามารถที่จะดำเนินการในเชิงธุรกิจได้ ซึ่งยังมีปัญหาในเรื่องของปริมาณความสม่ำเสมอของผลผลิตและโรงเชือดที่ได้มาตรฐานอยู่บ้าง (ลิขิต, 2542) อย่างไรก็ตาม เกษตรกรผู้ผลิตรายใหญ่และหน่วยงานของรัฐได้วางเป้าหมายสำหรับการส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศคือประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีความต้องการและกำลังซื้อโดยเฉลี่ยสูงกว่าประเทศอื่น ๆ จากข้อมูลชี้ให้เห็นว่า ไก่ลูกผสมพื้นเมือง มีเป้าหมายการตลาดแตกต่างกันค่อนข้างชัดเจน ผู้ประกอบการควรพิจารณากำหนดนโยบายและทิศทางการพัฒนาให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ประสิทธิภาพของการผลิต

กนก (2528) กล่าวว่าไก่ลูกผสมพื้นเมืองเมื่อนำไปเลี้ยงในสภาพชนบทพบว่า น้ำหนักตัวและอัตราการเจริญเติบโตของลูกไก่ที่เกิดจากแม่ฟักมีแนวโน้มว่าจะดีกว่าลูกไก่ที่เกิดจากตู้ฟัก โดยน้ำหนักตัวเฉลี่ยของไก่ลูกผสมพื้นเมืองที่อายุ 16 สัปดาห์ มีค่าประมาณ 0.8 – 0.9 กิโลกรัม ซึ่งใกล้เคียงกับไก่พื้นเมือง

เกรียงไกร และคณะ (2528) กล่าวว่าจากผลการวิจัยที่ทำการศึกษเปรียบเทียบประสิทธิภาพการผลิต ของไก่พื้นเมือง 2 สายเลือดและ 3 สายเลือดทั้งที่ใช้พันธุ์พื้นเมืองหรือพันธุ์ต่างประเทศเป็นสายพ่อพันธุ์ พบว่า ไก่ลูกผสมพื้นเมืองมีการพัฒนาการด้านการสืบพันธุ์ อัตราการเจริญเติบโตและอัตราการไข่ดีกว่าไก่พื้นเมืองถ้าเลี้ยงภายใต้การจัดการที่ดี คือ การเลี้ยงแบบขังได้รับวัคซีนป้องกันโรคและพยาธิครบตามกำหนด มีการให้อาหารและน้ำอย่างเพียงพอทั้งปริมาณและคุณภาพ

อุดมศรี และคณะ (2539) รายงานว่าเมื่อนำไก่ลูกผสมพื้นเมืองมาเลี้ยงภายใต้การจัดการและการให้อาหารที่ดีพบว่าไก่ลูกผสมพื้นเมืองที่อายุ 16 สัปดาห์ มีน้ำหนักตัวประมาณ 1.7 – 1.9 กิโลกรัม และมีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ย 15 – 17 กรัม/ตัว/วัน ซึ่งค่าที่ได้ ดีกว่าไก่พื้นเมืองภายใต้การจัดการและการให้อาหารที่ใกล้เคียงกัน

บัญญัติ (2533) รายงานว่า เมื่อนำไก่ลูกผสมพื้นเมืองไปเลี้ยงในสภาพชนบท อัตราการไข่ของไก่ลูกผสมมีแนวโน้มต่ำกว่าหรือใกล้เคียงกับไก่พื้นเมืองและมีไก่ลูกผสมประมาณ 14% ที่ไม่

ฟักไข่ แต่เมื่อนำไก่ออกผสมพื้นเมืองมาเลี้ยงภายใต้การจัดการที่ดี พบว่ามีอัตราการไข่เฉลี่ย 120 – 180 ฟอง/ตัว/ปี และอัตราการไข่มีแนวโน้มที่จะเพิ่มตามระดับโปรตีนในอาหารที่เพิ่มขึ้น

เชิดชัย (2529) พบว่าไก่ออกผสมพื้นเมืองจะมีประสิทธิภาพการผลิตด้อยกว่าไก่พื้นเมืองทุกประการเมื่อนำไปเลี้ยงในสภาพชนบทซึ่งไม่มีการจัดการที่ดี

2.1.2 โรค

เกรียงไกรและคณะ (2531) ได้มีการศึกษาวิธีการให้วัคซีนและโปรแกรมวัคซีน เพื่อให้สอดคล้องกับการเลี้ยงไก่ออกผสมพื้นเมืองอย่างต่อเนื่อง ทั้งในห้วงปฏิบัติการโดยการตรวจจาก HI antibody titers ทำโดย hemagglutination inhibition (HI) test ร่วมกับการทดสอบในหมู่บ้าน และได้ข้อสรุปสำคัญคือ

1. การป้องกันโรคไก่พื้นเมือง ใช้วัคซีนป้องกันโรค 3 ชนิด คือ วัคซีนป้องกันโรคนิวคาสเซิล ฝีดาษไก่และอหิวาต์ไก่อีกน่าจะเพียงพอ เพราะอัตราการตายใกล้เคียงกับการใช้โปรแกรมวัคซีนป้องกันโรคที่แนะนำโดยกรมปศุสัตว์
2. ไก่อายุต่ำกว่า 1 เดือน สามารถให้วัคซีนนิวคาสเซิล F พร้อมกับฝีดาษไก่ได้
3. ไก่อายุมากกว่า 2 เดือน สามารถให้วัคซีนนิวคาสเซิล MP พร้อมกับอหิวาต์ไก่ได้

เกรียงไกรและคณะ (2531) กล่าวว่าทั้งนี้การให้วัคซีนทั้งในข้อ 2 และข้อ 3 ไก่อจะไม่แสดงอาการแพ้วัคซีนและทำให้ภูมิคุ้มกันโรคลดลง สำหรับโปรแกรมวัคซีนป้องกันโรคที่ได้นำไปปรับใช้ในหมู่บ้านโดยไก่ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 4 เดือน ได้รับวัคซีนเพียง 2 ครั้ง ปรากฏว่าไก่อัตราการเลี้ยงรอด 70% ซึ่งมากกว่าครึ่งของไก่ที่ตายมีอายุน้อยกว่า 2 เดือนและตายเนื่องจากสาเหตุอื่นที่ไม่ใช่โรคระบาด เช่น ถูกจิกตี สัตว์อื่นทำร้ายและสูญหาย เป็นต้น

พิทยา (2524) รายงานว่าไก่ออกผสมพื้นเมืองมากกว่า 65% สูญเสียเนื่องจากโรคระบาด การระบาดของโรคในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะเกิดขึ้นปีละ 2 - 3 ครั้ง พบมากที่สุดในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายนมีประมาณ 57 % รองลงมา คือ เดือนมีนาคมพบได้ประมาณ 28% ส่วนช่วงเดือนอื่น ๆ พบไม่มากนัก

เกรียงไกรและคณะ (2528) พบว่าไกลูกผสมพื้นเมืองในชนบทที่ได้รับการป้องกันโรคระบาด จะมีอัตราการเลี้ยงรอดตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 4 เดือนประมาณ 70% หรือมีอัตราการตาย 30%มากกว่าครึ่งของไกล้าตายทั้งหมดมีอายุต่ำกว่า 2 เดือน สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความอบอุ่น อาหารไม่เพียงพอ พยาธิภายนอกและพยาธิภายใน

2.1.3 การจัดการ

เกรียงไกรและคณะ (2543) กล่าวว่างานวิจัยด้านการจัดการมีค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยเรื่องพันธุ์ อาหารและการป้องกันโรค ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นข้อเสนอแนะของนักวิจัย นักพัฒนา และเกษตรกร ที่มีประสบการณ์ด้านไกล้าพื้นเมืองซึ่งพอสรุปเป็นประเด็นหลักได้ดังนี้

เล้าไกล้า ใช้เป็นที่ป้องกันลมและฝนสำหรับไกล้าในเวลากลางคืน สะดวกต่อการป้องกันกำจัดโรคและพยาธิ ลักษณะสำคัญของเล้าคือ ขังไกล้าได้ คนเข้าออกสะดวก มีคอนสำหรับไกล้านอนเพื่อลดปัญหาการติดพยาธิ มีรังไข่จำนวนเท่ากับแม่ไกล้า ขนาด รูปทรงของรังไข่และตำแหน่งที่วางรังไข่ควรต่างกันเพื่อลดปัญหาการไข่ซ้อนรัง ที่วางรังไข่ควรอยู่ในมุมมืดแต่อากาศถ่ายเทสะดวก และในกรณีที่เกษตรกรต้องการให้วัคซีนป้องกันโรคก็สามารถจับไกล้าได้ทุกตัว ทำให้สะดวกขึ้น

ฟอ – แม่พันธุ์ การจัดการฟอแม่พันธุ์สามารถทำได้ดังนี้

- มีฟอพันธุ์คุมฝูงเป็นประจำ โดยใช้ฟอพันธุ์ 1 ตัวต่อแม่พันธุ์ไม่เกิน 6 ตัว
- ฟอ – แม่พันธุ์ในฝูงควรมีอายุใกล้เคียงกัน โดยเริ่มต้นที่อายุ 6 – 8 เดือน และคัดทิ้งเมื่ออายุ 3 ปี
- ควรบริโภคหรือจำหน่ายลูกไกล้าที่เกิดจากฟอแม่พันธุ์ที่มีอายุไม่เกิน 2.5 ปี ออกจากฝูงเมื่ออายุประมาณ 4 – 5 เดือน
- เตรียมฟอแม่พันธุ์ทดแทนดังนี้ คือ เมื่อฟอแม่พันธุ์อายุประมาณ 2.5 ปี เริ่มคัดลูกไกล้าเพศเมียที่มีลักษณะดีไว้เป็นแม่พันธุ์ โดยเริ่มคัดได้ตั้งแต่ลูกไกล้าอายุประมาณ 2 เดือนและใช้ไกล้าจากแหล่งอื่นที่มีลักษณะดีมาเป็นฟอพันธุ์คุมฝูงต่อไป เพื่อหลีกเลี่ยงการผสมเลือดชิด

เกรียงไกรและคณะ (2543) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการการเลี้ยงไก่พื้นเมืองและไก่ลูกผสมพื้นเมือง โดยครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการผลิตไก่พื้นเมืองและลูกผสม
- 2) ลักษณะการเคลื่อนไหวของภาวะตลาดไก่พื้นเมืองและลูกผสมของประเทศไทยในช่วงระยะเวลา 10 ปี
- 3) ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเลี้ยงไก่พื้นเมืองและลูกผสมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไก่ลูกผสมพื้นเมืองมีประสิทธิภาพการผลิตดีกว่าไก่พื้นเมือง เฉพาะภายใต้การจัดการที่ดีเท่านั้น แต่ดีกว่าไก่พื้นเมืองทุกประการเมื่อนำเลี้ยงในสภาพชนบท ดังนี้จึง
 - ไม่เหมาะสำหรับเกษตรกรในรูปแบบการปล่อยเลี้ยงแบบธรรมชาติเหมือนกับไก่พื้นเมือง แต่ควรเลี้ยงขังคอกในลักษณะเข้าหมดออกหมด (all in – all out) เพราะถ้ามีไก่ลูกผสมบางส่วนตกค้างอยู่ในพื้นที่และผสมพันธุ์กับไก่พื้นเมือง จะทำให้เกิดผลเสียในระยะยาวกล่าวคือ มีผลให้คุณสมบัติที่ดีและสำคัญของไก่พื้นเมืองสูญเสียไป ได้แก่ ความต้านทานโรค การฟักไข่และการเลี้ยงลูก อีกประการหนึ่งคือ ในบางพื้นที่ยังมีปัญหาเรื่องราคาจำหน่ายอาจให้ผลตอบแทนไม่คุ้มค่าในเชิงเศรษฐกิจ
 - เหมาะสมกับการผลิตเพื่อการค้า สำหรับตลาดบนและส่งออก การเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตด้วยวิธีคัดเลือกและปรับปรุงพันธุ์น่าจะเป็นผลดีกว่าการพัฒนาเรื่องอาหารเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อไม่ให้คุณสมบัติที่ดี คือ คุณภาพซากลดลงและได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการเลี้ยงไก่ลูกผสมพื้นเมือง โดยให้ภาคเอกชนสนับสนุนงบประมาณในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับไก่ลูกผสมพื้นเมืองให้มากขึ้น

จันทร์ธนู (2543) กล่าวว่าไก่ลูกผสมพื้นเมืองในปัจจุบันแบ่งตามลักษณะผู้เลี้ยงได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเกษตรกรรายย่อยที่ได้รับการแนะนำส่งเสริมจากภาครัฐ ซึ่งมีผู้เลี้ยงและจำนวนไก่ที่เลี้ยงไม่มากนัก อีกกลุ่มคือ ภาคเอกชนที่ผลิตไก่เป็นการค้าในปริมาณที่ค่อนข้างมากและสม่ำเสมอหลายบริษัท เช่น บริษัทห้วยอารีย์ และบริษัทตระนาวศรีไก่ไทย เป็นต้นซึ่ง บริษัทนี้มีกำลังผลิตรวมทั้งสิ้นประมาณ 80,000 - 100,000 ตัว / สัปดาห์ หรือ 4 - 5 ล้านตัว / ปี

สุชนและคณะ (2544) ได้ศึกษาระดับโปรตีนและพลังงานที่เหมาะสมในไก่ลูกผสมพื้นเมืองทั้งในช่วงฤดูร้อนและฤดูหนาว รวมทั้งมีการเปรียบเทียบความแตกต่างของสายพันธุ์เมื่อให้อาหารชนิดเดียวกันและมีการประยุกต์ใช้อาหารสำเร็จรูปที่มีจำหน่ายในท้องตลาดทั่วไป (อาหารสำเร็จรูปของไก่เนื้อและของลูกไก่ไข่) ทำการศึกษาเป็นเวลา 2 ปี โดยใช้ไก่ลูกผสมพื้นเมืองอายุ 1 วันจากแหล่งผลิต A จำนวน 5,350 ตัว และจากแหล่งผลิต B จำนวน 480 ตัว ผลสรุปโดยย่อได้ดังนี้

1. อัตราการเจริญเติบโตทั้งในไก่เพศผู้และเมียลดลงตามการลดลงของระดับโปรตีน (Crude Protein, CP) แต่กลับเพิ่มขึ้นตามการลดลงของพลังงานใช้ประโยชน์ได้ (Metabolizable energy, ME) ในอาหาร จึงมีผลทำให้อัตราการแลกน้ำหนัก (FCR) ต่ำลงเมื่อลดระดับ CP และ ME ในอาหาร
2. ไก่โตช้ามากในช่วง 5 สัปดาห์แรก (เฉลี่ย 10-11 และ 12-13 กรัม/วัน ในช่วงฤดูร้อนและหนาว ตามลำดับ) หลังจากนั้นเมื่ออายุไก่ 6-10 และ 11-13 สัปดาห์ จะโตเร็วขึ้นเฉลี่ยในฤดูร้อนและหนาวเท่ากับ 23-26 และ 20-23 กรัม/วัน ในไก่เพศผู้ ส่วนในไก่เพศเมียเท่ากับ 19-21 และ 16-18 กรัม/วัน ตามลำดับ
3. ไก่ลูกผสมพื้นเมืองที่ผลิตจากแหล่งการค้า A มีสมรรถภาพการผลิตตลอดอายุ 13 สัปดาห์ดีกว่าจากแหล่งผลิต B
4. ในช่วงไก่อายุ 1-5 สัปดาห์ การใช้สูตรอาหารที่ดัดแปลงจากไก่เนื้อให้ผลดีที่สุดแต่ถ้าพิจารณาถึงน้ำหนักตัวเมื่อสิ้นสุดการทดลอง การนำอาหารสำเร็จรูปของลูกไก่ไข่มาปรับใช้ให้ผลด้านการเจริญเติบโตและปริมาณอาหารที่กินดีกว่าการปรับใช้อาหารไก่เนื้อและอาหารผสมเอง
5. การให้อาหารที่มี CP และ ME ระดับต่างกันไม่มีผลต่อคุณภาพซาก ยกเว้นไขมันในช่องท้องและส่วนที่ห่อหุ้มอวัยวะภายในซึ่งมีปริมาณเพิ่มขึ้นเมื่อลด CP แต่ลดเมื่อลด ME ในสูตรอาหาร ไก่เพศผู้มีสัดส่วนของเนื้อน่องมากกว่าเพศเมีย คุณภาพเนื้อของไก่ลูกผสมพื้นเมือง (เนื้อน่องและหน้าอก) ไม่ต่างจากไก่พื้นเมือง แต่มีความเหนียวของเนื้อมากกว่า และความยุ่ยน้อยกว่าไก่เนื้อ จึงเป็นที่พึงพอใจของผู้บริโภค
6. สูตรอาหารที่มีความเหมาะสมกับไก่ลูกผสมพื้นเมืองและประหยัดต้นทุนการผลิต ควรใช้อาหารที่ผสมเอง และกำหนดให้มีระดับ CP และ ME เท่ากับ 21% CP, 2.9 kcal ME/g ในช่วงไก่อายุ 1-5 สัปดาห์, 17 % CP, 2.6-2.9 kcal ME/g ในช่วงอายุ 6-10 สัปดาห์ และ 15% CP , 2.6 kcal ME/g ในช่วงอายุ 11-13 สัปดาห์